Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

zo 14. októbra 2021 *

„Odvolanie – Verejná služba – Disciplinárne konanie – Služobný poriadok úradníkov Európskej únie – Článok 3 prílohy IX – Rozhodnutie Komisie K(2004) 1588, ktorým sa ustanovujú všeobecné vykonávacie pravidlá o vykonávaní administratívnych vyšetrovaní a disciplinárnych konaní – Článok 4 ods. 4 – Administratívne vyšetrovanie – Vypočutie dotknutého úradníka – Poverenie udelené Vyšetrovaciemu a disciplinárnemu úradu Komisie (IDOC) na vedenie tohto vypočutia – Právo na obhajobu – Právo byť vypočutý“

Vo veci C-583/19 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 30. júla 2019,

Belén Bernaldo de Quirós, bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: M. Casado García-Hirschfeld, advokátka,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: B. Mongin a A.-C. Simon, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda prvej komory, A. Arabadžiev, vykonávajúci funkciu predsedu druhej komory, sudcovia I. Ziemele, T. von Danwitz, P. G. Xuereb a A. Kumin (spravodajca),

generálny advokát: P. Pikamäe,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

1 Pani Belén Bernaldo de Quirósová sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 5. júna 2019, Bernaldo de Quirós/Komisia (T-273/18, neuverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2019:371), ktorým Všeobecný súd zamietol jej žalobu jednak na zrušenie rozhodnutia Európskej komisie zo 6. júla 2017, ktorým jej bol uložený postih formou pokarhania (ďalej len „sporné rozhodnutie“), a prípadne rozhodnutia z 31. januára 2018, ktorým bola zamietnutá jej sťažnosť podaná proti spornému rozhodnutiu, ako aj jednak na náhradu škody, ktorá jej bola spôsobená týmito rozhodnutiami.

Právny rámec

Služobný poriadok úradníkov Európskej únie

2 Článok 12 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie v znení uplatniteľnom na spor (ďalej len „služobný poriadok“) stanovuje:

„Úradník sa zdrží každého konania alebo správania, ktoré by mohlo nepriaznivo ovplyvniť jeho postavenie.“

3 Podľa článku 86 tohto služobného poriadku:

„1. Každé porušenie povinností vyplývajúcich z tohto služobného poriadku úradníkom alebo bývalým úradníkom, úmyselné alebo spôsobené nedbanlivosťou z jeho strany, vystaví tohto úradníka disciplinárnemu konaniu.

2. Ak ustanovujúci orgán [menovací orgán – *neoficiálny preklad*] alebo OLAF získajú dôkaz o porušení povinností v zmysle ods. 1, môžu začať administratívne vyšetrovanie, aby overili, či k tomuto porušeniu naozaj došlo.

3. Disciplinárne predpisy, postupy a opatrenia, a predpisy a postupy týkajúce sa administratívneho vyšetrovania, sú upravené v prílohe IX.“

4 Článok 1 ods. 1 prílohy IX služobného poriadku stanovuje:

„Vždy, keď OLAF vyšetrovaním odhalí možnosť osobnej účasti úradníka alebo bývalého úradníka určitej inštitúcie, táto osoba musí byť o tom urýchlene informovaná, ak sa tým nenaruší ďalší priebeh vyšetrovania. V žiadnom prípade sa závery, poukazujúce menovite na úradníka, nesmú po skončení vyšetrovania spájať s ním bez toho, aby príslušný úradník nedostal príležitosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré sa ho týkajú. V záveroch sa musí uviesť odkaz na tieto pripomienky.“

5 Podľa článku 2 tejto prílohy:

„1. Pravidlá stanovené v článku 1 tejto prílohy sa uplatňujú s nevyhnutnými zmenami aj na ostatné administratívne vyšetrovania, vykonané ustanovujúcim orgánom [menovacím orgánom – *neoficiálny preklad*].

2. Ustanovujúci orgán [Menovací orgán – *neoficiálny preklad*] informuje príslušnú osobu v čase ukončenia vyšetrovania, poskytne jej závery vyšetrovacej správy a na požiadanie aj všetky

dokumenty priamo súvisiace s obvineniami, ktoré boli proti nej vznesené, v súlade s ochranou legitímnych záujmov tretích strán.

3. Menovací orgán každej inštitúcie prijme v súlade s článkom 110 Služobného poriadku vykonávacie opatrenia pre tento článok.“

6 Článok 3 uvedenej prílohy stanovuje:

„Na základe vyšetrovacej správy, po oznámení o všetkých dôkazoch v spise príslušnému úradníkovi a po vypočutí príslušného úradníka, ustanovujúci orgán [menovací orgán – *neoficiálny preklad*] môže:

a) rozhodnúť, že proti úradníkovi nemôže byť podaná žaloba, a v tom prípade úradník musí byť o tom písomne informovaný, alebo

b) rozhodnúť, že aj keď skutočne došlo alebo pravdepodobne došlo k porušeniu povinností, že nebude prijaté žiadne disciplinárne opatrenie, a v prípade potreby udeliť úradníkovi napomenutie, alebo

c) v prípade porušenia povinností podľa článku 86 Služobného poriadku:
   i) rozhodnúť o začatí disciplinárneho konania stanoveného v oddiele 4 tejto prílohy, alebo
   ii) rozhodnúť o začatí disciplinárneho konania pred disciplinárnou komisiou.“

7 Článok 22 ods. 1 tej istej prílohy stanovuje:

„Po vypočutí úradníka ustanovujúci orgán [menovací orgán – *neoficiálny preklad*] prijme rozhodnutie, ustanovené v článkoch 9 a 10 tejto prílohy, do dvoch mesiacov od prijatia stanoviska komisie. Rozhodnutie musí byť zdôvodnené.“

VVU z roku 2004

8 Podľa článku 2 ods. 3 prílohy IX služobného poriadku Komisia prijala 28. apríla 2004 rozhodnutie K(2004) 1588 o všeobecných vykonávacích ustanoveniach týkajúcich sa vedenia administratívnych vyšetrovaní a disciplinárnych konaní [*neoficiálny preklad*], uverejnené v *Administratívnych informáciách* č. 86-2004 z 30. júna 2004 (ďalej len „VVU z roku 2004“).

9 Článok 2 ods. 1 a 3 VVU z roku 2004 týkajúci sa právomocí a úloh Vyšetrovacieho a disciplinárneho úradu Komisie (IDOC) stanovuje:

„1. IDOC vykonáva administratívne vyšetrovania. V zmysle týchto ustanovení sa ‚administratívnymi vyšetrovaniami' rozumejú všetky úkony vedené povereným úradníkom, ktorých cieľom je zistiť skutkový stav, prípadne určiť, či došlo k porušeniu povinností uložených úradníkom Komisie. …

3. IDOC vedie disciplinárne konania pre menovací orgán.“ [*neoficiálny preklad*]

10 Článok 3 VVU z roku 2004, nazvaný „Pravidlá týkajúce sa výkonu právomocí v oblasti administratívneho vyšetrovania“ [*neoficiálny preklad*], stanovuje:

„1. Riaditeľ, ako aj ostatní členovia IDOC vykonávajú svoje administratívne vyšetrovacie právomoci nezávisle. Pri výkone týchto právomocí teda nepožadujú ani nedostávajú pokyny. Sú oprávnení zaobstarať si dokumenty, požiadať každú osobu, na ktorú sa vzťahuje služobný poriadok, aby poskytla informácie a vykonať kontroly na mieste.

2. Administratívne vyšetrovania sa vykonávajú dôkladne proti dotknutému úradníkovi a aj v jeho prospech počas obdobia, ktoré je primerané okolnostiam a zložitosti prípadu.

3. IDOC môže byť podporovaný inými úradníkmi alebo špecializovanými službami.“ [*neoficiálny preklad*]

11 Podľa článku 4 VVU z roku 2004 s názvom „Začatie a vedenie administratívnych vyšetrovaní“ [*neoficiálny preklad*]:

„1. Administratívne vyšetrovanie začne buď z vlastného podnetu, alebo na žiadosť generálneho riaditeľa a vedúceho oddelenia generálnym riaditeľom pre personál a administratívu po dohode s generálnym tajomníkom.

…

3. V rozhodnutí o začatí administratívneho vyšetrovania sa určí riaditeľ IDOC alebo iný úradník zodpovedný za vyšetrovanie, vymedzí sa predmet a rozsah tohto vyšetrovania a od úradníkov zodpovedných za vyšetrovanie sa vyžaduje, aby určili zodpovednosť za vyšetrovanie na základe konkrétnych skutočností a okolností a prípadne individuálnu zodpovednosť úradníkov dotknutých [vyšetrovaním].

4. Vždy, keď vnútorné vyšetrovanie odhalí možnosť osobnej účasti úradníka, je o tom táto osoba okamžite informovaná, ak sa tým nenaruší ďalší priebeh vyšetrovania. V žiadnom prípade sa závery, poukazujúce menovite na úradníka, nesmú po skončení vyšetrovania spájať s ním bez toho, aby príslušný úradník nedostal príležitosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa ho týkajú. V záveroch sa musí uviesť odkaz na tieto pripomienky. …

5. IDOC predkladá vyšetrovaciu správu generálnemu riaditeľovi pre personál a administratívu.… Táto správa uvádza predmetné skutočnosti a okolnosti; stanovuje, či boli dodržané pravidlá a postupy, ktoré sa vzťahujú na situáciu, a určuje prípadnú individuálnu zodpovednosť s prihliadnutím na priťažujúce alebo poľahčujúce okolnosti. Kópie všetkých relevantných dokumentov a zápisníc z vypočutí sa priložia k správe.

6. Generálny riaditeľ pre personál a administratívu informuje [dotknutého úradníka] o ukončení vyšetrovania a oznámi mu závery z vyšetrovacej správy a na požiadanie mu predloží všetky dokumenty, ktoré priamo súvisia s obvineniami voči nemu, s výhradou ochrany oprávnených záujmov tretích strán.

7. Po doručení vyšetrovacej správy OLAF-u generálny riaditeľ pre personál a administratívu môže v prípade potreby buď požiadať OLAF o doplnenie správy, alebo rozhodnúť, že sám začne administratívne vyšetrovanie, alebo začať disciplinárne konanie, alebo tiež uzavrieť prípad bez toho, aby voči nemu viedol disciplinárne konanie.“ [*neoficiálny preklad*]

12 Článok 5 VVU z roku 2004 s názvom „Vypočutie podľa článku 3 prílohy IX služobného poriadku“ stanovuje:

„1. Úradník vypočutý podľa článku 3 prílohy IX služobného poriadku podpíše zápisnicu zo svojho vypočutia alebo predloží svoje vyjadrenia a/alebo pripomienky v lehote 15 [kalendárnych] dní od jej doručenia. Ak v tejto lehote nedôjde k žiadnej reakcii a s výnimkou prípadov vyššej moci, zápisnica sa považuje za schválenú.

2. Ak musí menovací orgán alebo osoba ním poverená na tento účel vypočuť určité osoby po vypočutí podľa článku 3 prílohy IX služobného poriadku, dotknutému úradníkovi sa na požiadanie poskytne kópia podpísaných zápisníc o vypočutí za predpokladu, že skutočnosti v nich uvedené priamo súvisia s predbežnými obvineniami vznesenými voči úradníkovi.“ [*neoficiálny preklad*]

Okolnosti predchádzajúce sporu

13 Okolnosti predchádzajúce sporu sú uvedené v bodoch 1 až 13 napadnutého rozsudku a pre potreby tohto konania ich možno zhrnúť takto.

14 Odvolateľka, pani Bernaldo de Quirós, bola 1. januára 1987 prijatá do zamestnania ako úradníčka Komisie. Po tom, čo bola vedúcou oddelenia „Multilingvizmus“ sa 1. januára 2013 stala vedúcou oddelenia „Oddelenie pre stáže“, novovytvoreným a pričleneným pod riaditeľstvo „Mládež a šport“ Generálneho riaditeľstva (GR) pre vzdelávanie a kultúru teraz nazvané „Vzdelávanie, mládež, šport a kultúra“.

15 Dňa 6. februára 2014 päť pracovníkov poverených vecami prijímania stážistov pracujúcich na oddelení odvolateľky podalo proti nej sťažnosť. Vytýkali jej najmä neprijateľné správanie voči pracovníkom oddelenia a nezrovnalosti vo výberovom konaní stážistov pre Komisiu.

16 Dňa 26. marca 2014 menovací orgán Komisie (ďalej len „menovací orgán“) poveril IDOC vedením administratívneho vyšetrovania týkajúceho sa odvolateľky. Poverenie udelené IDOC znelo takto:

„Cieľom tohto vyšetrovania je určiť, v akom rozsahu sa [odvolateľka] správala nevhodne voči niektorým členom jej oddelenia a porušila postupy výberu stážistov pre Komisiu.“

17 Dňa 22. júna 2015 IDOC odovzdal svoju vyšetrovaciu správu menovaciemu orgánu na základe článku 2 prílohy IX služobného poriadku. V tejto správe IDOC dospel k záveru, že sa zdá, že odvolateľka sa mohla dopustiť nesplnenia služobných povinností. Konkrétne sa IDOC domnieval po prvé, že „správanie [odvolateľky] voči pani B.[, zástupkyni vedúcej oddelenia,] od 1. januára 2013 do 31. mája 2013 zrejme vykazovalo všetky znaky psychického obťažovania“, po druhé, že „správanie [odvolateľky] voči pani C. mohlo počas schôdze oddelenia z 22. apríla 2013 predstavovať neprimerané správanie v zmysle článku 12 služobného poriadku“ a po tretie, že „[odvolateľka] zmenila systém výberu uchádzačov o stáž spôsobom, ktorý neumožňuje zaručiť rovnaké a transparentné zaobchádzanie so všetkými kandidátmi a [ktoré] mohlo byť vnímané tak, že uprednostňuje niektorých uchádzačov na úkor ostatných. Vzhľadom na úlohy a povinnosti [odvolateľky] by jej iniciatíva mohla byť považovaná za porušenie článku 21 služobného poriadku“.

18 Vzhľadom na vyšetrovaciu správu IDOC generálny riaditeľ GR pre ľudské zdroje a bezpečnosť rozhodol v ten istý deň, teda 22. júna 2015, udeliť poverenie IDOC, aby pristúpil k vypočutiu odvolateľky na základe článku 3 prílohy IX služobného poriadku. Listom z 12. augusta 2015 právni zástupcovia odvolateľky napadli toto rozhodnutie menovacieho orgánu týkajúce sa prenesenia právomocí na IDOC na účely vedenia tohto vypočutia. Dňa 9. septembra 2015 menovací orgán odvolateľke potvrdil, že jej vypočutie budú viesť dvaja členovia IDOC, a odpovedal jej, že podľa konštantnej a ustálenej praxe mohol povoliť IDOC-u, aby namiesto neho viedol vypočutie podľa článku 3 prílohy IX služobného poriadku, keďže IDOC mu následne predložil zápisnicu z vypočutia, aby rozhodol o ďalšom postupe vo veci. Listom zo 16. septembra 2015 právni zástupcovia odvolateľky predložili menovaciemu orgánu písomné pripomienky na účely vypočutia, v ktorých zopakovali svoju námietku. Dňa 23. septembra 2015 bola odvolateľka vypočutá zo strany IDOC za účasti svojich právnych zástupcov.

19 Dňa 6. októbra 2015 IDOC informoval odvolateľku, že sa rozhodol vyhovieť jej žiadostiam o vypočutie ďalších svedkov a vypočul štyri osoby, ktoré boli v čase skutkových okolností členmi oddelenia „Oddelenie pre stáže“. Zápisnice z týchto vypočutí boli na účely prípadného vyjadrenia zaslané odvolateľke 23. októbra 2015. Jej právny zástupca predložil svoje pripomienky listom z 5. novembra 2015.

20 Dňa 22. decembra 2015 menovací orgán rozhodol o začatí disciplinárneho konania pred disciplinárnou komisiou voči odvolateľke vzhľadom na zápisnicu z jej vypočutia podľa článku 3 prílohy IX služobného poriadku a súvisiace dokumenty.

21 V disciplinárnom konaní predložili právni zástupcovia odvolateľky tejto disciplinárnej komisii písomné pripomienky a odvolateľka bola vypočutá touto komisiou 5. októbra 2016. Odôvodnené stanovisko disciplinárnej komisie bolo vydané 26. januára 2017. Disciplinárna komisia v tomto stanovisku dospela k záveru, že odvolateľka nepriaznivo ovplyvnila svoje postavenie v zmysle článku 12 služobného poriadku. Táto komisia sa však domnievala, že by bolo nevhodné navrhnúť uloženie disciplinárneho opatrenia len za konštatovanie nepriaznivého ovplyvnenia svojho postavenia, ktoré považovala za veľmi obmedzené, a za týchto podmienok navrhla, aby sa odvolateľke neuložilo disciplinárne opatrenie.

22 Po vypočutí odvolateľky trojčlenným menovacím orgánom, ktorý bol zložený z panelu troch generálnych riaditeľov Komisie, tento trojčlenný menovací orgán rozhodol 6. júla 2017 o prijatí sporného rozhodnutia.

23 Odvolateľka podala proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku, ktorú menovací orgán zamietol rozhodnutím z 31. januára 2018.

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

24 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 30. apríla 2018 podala odvolateľka žalobu, ktorou sa domáhala jednak zrušenia sporného rozhodnutia a prípadne rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti, ktorú podala proti tomuto spornému rozhodnutiu, ako aj jednak náhrady škody, ktorá jej údajne vznikla v dôsledku týchto rozhodnutí.

25 Na podporu svojich žalobných návrhov na zrušenie odvolateľka uviedla štyri žalobné dôvody, z ktorých prvý bol založený na porušení poverenia udeleného IDOC, druhý na uplatnení článku 3 prílohy IX služobného poriadku v rozpore so zásadou dodržiavania práva na obhajobu, tretí na

porušení zásady rovnosti zbraní počas vypočutia uvedeného v článku 22 prílohy IX služobného poriadku a štvrtý na porušení zásady proporcionality, na nesprávnom posúdení skutkového stavu, ako aj na zjavne nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o disciplinárny postih formou pokarhania.

26 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd zamietol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú.

Návrhy účastníkov konania

27 Odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok,

– vyhovel návrhom predloženým v prvostupňovom konaní a

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania, vrátane trov konania vynaložených v konaní pred Všeobecným súdom.

28 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– uložil odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

29 Na podporu svojho odvolania odvolateľka uvádza jediný odvolací dôvod založený na tom, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že článok 3 prílohy IX služobného poriadku a článok 4 ods. 4 VVU z roku 2004 vzhľadom na zásadu dodržiavania práva na obhajobu, najmä práva byť vypočutý zaručeného v článku 41 ods. 2 písm. a) Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), nebránia tomu, aby menovací orgán poveril IDOC vedením vypočutia uvedeného v tomto článku 3. Tento odvolací dôvod pozostáva z dvoch častí.

30 V prvej časti odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 3 prílohy IX služobného poriadku, ako aj články 4 a 5 VVU z roku 2004 v spojení s článkom 41 ods. 2 písm. a) Charty. V druhej časti tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil skreslenia skutkových okolností.

O prvej časti

Argumentácia účastníkov konania

31 V prvom rade odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 81 a 82 napadnutého rozsudku nesprávne vyložil článok 3 prílohy IX služobného poriadku a článok 4 ods. 4 VVU z roku 2004, keď sa domnieval, že tieto ustanovenia nevyžadujú, aby sa vypočutie uvedené v tomto článku 3 konalo pred menovacím orgánom. Podľa nej z uvedených ustanovení výslovne vyplýva, že tomuto orgánu prináleží osobne vypočuť dotknutého úradníka pred prípadným rozhodnutím o začatí disciplinárneho konania.

32 Podľa odvolateľky má takáto formálna náležitosť podstatnú povahu v zmysle článku 263 druhého odseku ZFEÚ, keďže dotknutý úradník musí byť vypočutý orgánom povereným prípadným začatím disciplinárneho vyšetrovania. V tejto súvislosti odvolateľka uvádza, že správa predložená menovacím orgánom disciplinárnej komisii, prijatá po tomto vypočutí, má za cieľ len preukázať skutočnosti, najmä vzhľadom na výsledky uvedeného vypočutia.

33 Po druhé odvolateľka tvrdí, že odôvodnenie Všeobecného súdu uvedené v bodoch 81 a 82 napadnutého rozsudku vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keďže Všeobecný súd nesprávne odôvodnil nedodržanie ustanovenia služobného poriadku, konkrétne článku 3 prílohy IX služobného poriadku, vnútornými pravidlami, konkrétne VVU z roku 2004. Tieto VVU majú nižšiu právnu silu ako služobný poriadok a v dôsledku toho nemôžu zákonne zaviesť pravidlá, ktoré sa odchyľujú od ustanovení vyššej právnej sily, akými sú všeobecné právne zásady alebo ustanovenia služobného poriadku.

34 V treťom rade odvolateľka tvrdí, že odôvodnenie Všeobecného súdu uvedené v bodoch 81 a 82 napadnutého rozsudku obsahuje rozpor. Zatiaľ čo Všeobecný súd v bode 81 pripustil, že v súlade s článkom 3 prílohy IX služobného poriadku a článkom 4 ods. 4 VVU z roku 2004 povinnosť menovacieho orgánu vypočuť dotknutého úradníka znamená, že menovací orgán získa vyjadrenia tohto úradníka ku všetkým skutkovým okolnostiam predtým, ako prípadne začne na základe vyšetrovacej správy disciplinárne konanie, Všeobecný súd totiž v bode 82 uviedol, že tieto ustanovenia si nevyžadujú, aby bolo vypočutie uvedené v tomto článku 3 vykonané pred menovacím orgánom.

35 Vo štvrtom rade sa odvolateľka domnieva, že Všeobecný súd v tých istých bodoch 81 a 82 napadnutého rozsudku nerešpektoval rozsudok Súdneho dvora z 11. júla 1968, Van Eick/Komisia (35/67, EU:C:1968:39). Z tohto rozsudku vyplýva, že v prípade disciplinárneho konania predstavuje povinné vypočutie dotknutej osoby menovacím orgánom, ako je uvedené v článku 3 prílohy IX služobného poriadku, prísne právne pravidlo. Podľa tohto rozsudku je preto potrebné vykladať článok 3 prílohy IX tak, že ukladá menovaciemu orgánu povinnosť, aby sám vypočul dotknutého úradníka pred prípadným začatím disciplinárneho konania.

36 V piatom rade odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bode 84 napadnutého rozsudku prijal nesprávny výklad článku 5 ods. 2 VVU z roku 2004, keď rozhodol, že toto ustanovenie oprávňuje menovací orgán „poveriť osobu, v prejednávanej veci IDOC, aby vypočul určité osoby, vrátane dotknutej osoby, pokiaľ ide o vypočutie podľa článku 3 prílohy IX služobného poriadku“. Uvedené ustanovenie totiž stanovuje možnosť takéhoto prenesenia právomocí len „po vypočutí“ dotknutého úradníka a výlučne na účely vypočutia svedkov.

37 V každom prípade IDOC nie je „osobou“, ako nesprávne uviedol Všeobecný súd v uvedenom bode, ale orgánom povereným vykonať na základe poverenia menovacieho orgánu nestranne a nezávisle administratívne vyšetrenia a po ich skončení vydať odporúčania pre menovací orgán.

38 V šiestom a poslednom rade odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že tým, že potvrdil možnosť menovacieho orgánu poveriť IDOC na účely vypočutia podľa článku 3 prílohy IX služobného poriadku, v bodoch 89 a 90 napadnutého rozsudku porušil zásadu dodržiavania práva na obhajobu, ktorej súčasťou sú najmä právo byť vypočutý a zásada kontradiktórnosti. Všeobecný súd predovšetkým nesprávne rozhodol, že dotknutý úradník môže prostredníctvom IDOC platne oznámiť menovaciemu orgánu svoje pripomienky ku všetkým skutočnostiam v spise predtým, ako tento orgán rozhodne na základe článku 3 prílohy IX služobného poriadku. Na jednej strane totiž toto vypočutie nemôže vykonať orgán, ktorý už vypracoval vyšetrovaciu správu navrhujúcu

založenie zodpovednosti tohto úradníka a ktorý na tento účel zhromaždil vyjadrenia, najmä vyjadrenie uvedeného úradníka. Na druhej strane z práva byť vypočutý vyplýva, že dotknutá osoba má možnosť ovplyvniť rozhodovací proces tým, že predloží svoje pripomienky menovaciemu orgánu.

39 Podľa Komisie treba argumentáciu odvolateľky zamietnuť ako nedôvodnú.

Posúdenie Súdnym dvorom

40 Pokiaľ ide v prvom rade o argumentáciu odvolateľky, podľa ktorej Všeobecný súd v bodoch 81 a 82 napadnutého rozsudku porušil článok 3 prílohy IX služobného poriadku a článok 4 ods. 4 VVU z roku 2004, treba po prvé pripomenúť, že prvé ustanovenie stanovuje, že „na základe vyšetrovacej správy, po oznámení o všetkých dôkazoch v spise príslušnému úradníkovi a po vypočutí príslušného úradníka“ menovací orgán môže rozhodnúť okrem iného o začatí disciplinárneho konania. Pokiaľ ide o druhé ustanovenie, uvádza, že „vždy, keď vnútorné vyšetrovanie odhalí možnosť osobnej účasti úradníka, je o tom táto osoba okamžite informovaná, ak sa tým nenaruší ďalší priebeh vyšetrovania“, že „v žiadnom prípade sa závery, poukazujúce menovite na úradníka, nesmú po skončení vyšetrovania spájať s ním bez toho, aby príslušný úradník nedostal príležitosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa ho týkajú“ a že „v záveroch sa musí uviesť odkaz na tieto pripomienky“.

41 Na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, zo znenia týchto ustanovení nevyplýva, že menovaciemu orgánu prináleží „osobne“ vypočuť dotknutého úradníka pred prípadným rozhodnutím o začatí disciplinárneho konania.

42 Po druhé z kontextu, do ktorého patrí článok 3 prílohy IX služobného poriadku, vyplýva, že týmto ustanovením sa vykonáva zásada uvedená v článku 1 ods. 1 tejto prílohy, teda ustanovenie, ktoré sa podľa článku 2 ods. 1 uvedenej prílohy uplatňuje na administratívne vyšetrovania vedené menovacím orgánom a ktorého znenie je v podstate prevzaté do článku 4 ods. 4 VVU z roku 2004, podľa ktorého závery týkajúce sa najmä úradníka nemožno vyvodiť po skončení vyšetrovania, bez toho, aby tento úradník mohol predložiť svoje vyjadrenie ku skutočnostiam, ktoré sa ho týkajú.

43 Z toho vyplýva, že povinnosť vypočuť dotknutého úradníka stanovená v článku 3 prílohy IX služobného poriadku a v článku 4 ods. 4 VVU z roku 2004, má tomuto úradníkovi umožniť účinne vyjadriť svoje stanovisko k zisteniu skutočností vykonaných počas administratívneho vyšetrovania predtým, ako menovací orgán prijme na základe vyšetrovacej správy rozhodnutie o prípadnom začatí disciplinárneho konania.

44 Tento cieľ pritom možno dosiahnuť aj vtedy, keď je dotknutý úradník vypočutý zo strany IDOC, povereným na tento účel menovacím orgánom, a nie priamo menovacím orgánom.

45 V tejto súvislosti treba pripomenúť, podobne ako to urobil Všeobecný súd v bode 85 napadnutého rozsudku, že v súlade s článkom 2 ods. 1 a 3 VVU z roku 2004 IDOC vykonáva administratívne vyšetrovania s cieľom zistiť skutkový stav a vedie disciplinárne konania v mene menovacieho orgánu. Práve v rámci tejto úlohy pomáhať menovaciemu orgánu, ktorú IDOC zverili VVU z roku 2004, môže byť IDOC poverený menovacím orgánom, aby v mene a na účet menovacieho orgánu vykonal vypočutie stanovené v článku 3 prílohy IX služobného poriadku.

46 Aj keď IDOC môže pristúpiť k vypočutiu uvedenému v článku 3 prílohy IX služobného poriadku v rámci vyšetrovania skutkového stavu, menovací orgán je naďalej povinný zohľadniť pripomienky, ktoré dotknutý úradník predložil počas tohto vypočutia, aby mohol na základe vyšetrovacej správy prijať informované rozhodnutie o prípadnom začatí disciplinárneho konania.

47 Ako totiž uviedol Všeobecný súd v bode 85 napadnutého rozsudku, aj keď je IDOC poverený menovacím orgánom vykonaním uvedeného vypočutia, neprináleží mu rozhodnúť, aké kroky podnikne v súvislosti s administratívnym vyšetrovaním, ktoré vykonal, keďže prijatie rozhodnutia o prípadnom začatí disciplinárneho konania po vypočutí dotknutého úradníka prináleží výlučne menovaciemu orgánu.

48 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že článok 3 prílohy IX služobného poriadku v spojení s článkom 4 ods. 4 VVU z roku 2004 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby úradník dotknutý administratívnym vyšetrovaním bol vypočutý nie priamo menovacím orgánom, ale IDOC, povereným na tento účel. Argumentácia odvolateľky založená na tom, že vypočutie menovacím orgánom predstavuje podstatnú formálnu náležitosť v zmysle článku 263 ZFEÚ, je teda právne nepodložená.

49 V dôsledku toho Všeobecný súd tým, že v bode 82 napadnutého rozsudku rozhodol, že článok 3 prílohy IX služobného poriadku a článok 4 ods. 4 VVU z roku 2004 nevyžadujú, aby sa vypočutie uvedené v tomto článku 3 vykonalo pred menovacím orgánom, neporušil tieto ustanovenia.

50 V druhom rade sa nemožno domnievať, že body 81 a 82 tohto rozsudku obsahujú rozporné odôvodnenie. Ako totiž vyplýva z bodu 46 tohto rozsudku, hoci IDOC môže pristúpiť k vypočutiu uvedenému v článku 3 prílohy IX služobného poriadku, menovací orgán musí v každom prípade zohľadniť pripomienky dotknutej osoby pred prijatím rozhodnutia o prípadnom začatí disciplinárneho konania na základe vyšetrovacej správy.

51 V treťom rade argumentáciu odvolateľky, podľa ktorej Všeobecný súd nesprávne odôvodnil nedodržanie ustanovenia služobného poriadku vnútornými pravidlami, ktoré sa od tohto ustanovenia odchyľujú, treba zamietnuť ako nedôvodnú. Stačí totiž uviesť, že z úvah uvedených v bodoch 41 až 48 tohto rozsudku vyplýva, že článok 4 ods. 4 VVU z roku 2004 sa neodchyľuje od článku 3 prílohy IX služobného poriadku.

52 Pokiaľ ide vo štvrtom rade o argumentáciu odvolateľky, podľa ktorej výklad Všeobecného súdu článku 3 prílohy IX služobného poriadku a článku 4 ods. 4 VVU z roku 2004, uvedený v bodoch 81 a 82 napadnutého rozsudku, nerešpektuje judikatúru vyplývajúcu z rozsudku z 11. júla 1968, Van Eick/Komisia (35/67, EU:C:1968:39), je potrebné pripomenúť, že v tomto rozsudku Súdny dvor uviedol, že povinnosť vypočuť úradníka v rámci disciplinárneho konania, ako je stanovená v článku 7 treťom odseku prílohy IX služobného poriadku, vo svojom znení uplatniteľnom v tom čase (ďalej len „starý služobný poriadok“), predstavoval prísne právne pravidlo, ktoré bolo potrebné vykladať v zásade tak, že ukladal tomuto subjektu povinnosť, aby sám vypočul dotknutú osobu.

53 Súdny dvor v tomto rozsudku tiež spresnil, že len v súlade s touto zásadou a za podmienok, ktoré zabezpečujú ochranu práv dotknutých osôb, mohol menovací orgán z dôvodov týkajúcich sa riadneho fungovania služieb poveriť jedného alebo viacerých svojich členov úlohou vypočuť dotknutého úradníka.

54 Na jednej strane treba pritom uviesť, že článok 7 tretí odsek prílohy IX starého služobného poriadku zodpovedá článku 22 prílohy IX služobného poriadku, a nie článku 3 tejto poslednej uvedenej prílohy.

55 Na druhej strane z rozsudku z 11. júla 1968, Van Eick/Komisia (35/67, EU:C:1968:39), vyplýva, že Súdny dvor dospel k záveru, že článok 7 tretí odsek prílohy IX starého služobného poriadku má prísnu povahu najmä z dôvodu závažnosti sankcií, ku ktorým môže viesť disciplinárne konanie uvedené v tejto prílohe.

56 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že disciplinárne konanie tvoria dve samostatné fázy, z ktorých prvá pozostáva z administratívneho vyšetrovania vedeného v neprospech a v prospech, ktoré začína rozhodnutím menovacieho orgánu a končí po vypočutí dotknutej osoby v súvislosti so skutkami, ktoré sa jej vytýkajú, vyšetrovacou správou, a druhá pozostáva z disciplinárneho konania v pravom zmysle slova začatého menovacím orgánom na základe uvedenej vyšetrovacej správy, ktoré predpokladá, že úradník bude vypočutý pred prijatím opatrenia voči nemu (pozri v tomto zmysle uznesenie z 22. januára 2019, Kerstens/Komisia, C-577/18 P, neuverejnený, EU:T:2019:129, bod 26).

57 Ako Všeobecný súd uviedol v bode 81 napadnutého rozsudku, vypočutie uvedené v článku 3 prílohy IX služobného poriadku sa uskutočňuje v prvej z týchto fáz, ktorá sa týka zisťovania skutkových okolností na účely prípadného začatia druhej fázy, teda disciplinárnej fázy v pravom zmysle slova.

58 Na rozdiel od disciplinárneho konania v pravom zmysle slova, ktoré zahŕňa najmä vypočutie uvedené v článku 22 tejto prílohy, pritom prvá fáza disciplinárneho konania nevedie k prijatiu disciplinárneho postihu, ale k prípadnému rozhodnutiu menovacieho orgánu o začatí uvedenej fázy disciplinárneho konania. Navyše toto rozhodnutie nepredurčuje stanovisko, ktoré menovací orgán prijme na konci tejto druhej fázy.

59 Z vyššie uvedeného vyplýva, že judikatúru vyplývajúcu z rozsudku z 11. júla 1968, Van Eick/Komisia (35/67, EU:C:1968:39), ako je uvedená v bodoch 52 a 53 tohto rozsudku, nemožno uplatniť na prejednávanú vec, ktorá sa týka vyšetrovacej fázy disciplinárneho konania. Argumentáciu odvolateľky, podľa ktorej Všeobecný súd nerešpektoval uvedenú judikatúru, treba preto zamietnuť ako nedôvodnú.

60 V piatom rade, pokiaľ ide o argumentáciu odvolateľky, podľa ktorej Všeobecný súd tým, že potvrdil možnosť menovacieho orgánu poveriť IDOC na účely vypočutia podľa článku 3 prílohy IX služobného poriadku, porušil v bodoch 89 a 90 napadnutého rozsudku zásadu dodržiavania práva na obhajobu, najmä právo byť vypočutý a zásadu kontradiktórnosti, treba pripomenúť, ako to urobil Všeobecný súd v bode 77 tohto rozsudku, že právo na obhajobu, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je aj právo byť vypočutý, predstavuje základnú zásadu práva Únie, ktorá sa uplatňuje na každú osobu a musí byť zaručená v každom konaní, ktoré môže viesť k aktu spôsobujúcemu ujmu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júna 2020, Komisia/RQ, C-831/18, EU:C:2020:481, bod 67 a citovanú judikatúru).

61 Ako Všeobecný súd uviedol v bode 78 napadnutého rozsudku, článok 41 Charty, ktorý zaručuje právo na riadnu správu vecí verejných, vo svojom odseku 2 písm. a) prvej zarážke spresňuje, že toto právo zahŕňa právo každého na vypočutie pred prijatím individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať.

62 Konkrétne právo byť vypočutý tak zaručuje každému možnosť oznámiť účinne a efektívne svoj názor v priebehu správneho konania, a to skôr, ako bude prijaté akékoľvek rozhodnutie, ktoré môže nepriaznivo ovplyvniť jeho záujmy (rozsudok z 25. júna 2020, HF/Parlament, C-570/18 P, EU:C:2020:490, bod 58 a citovaná judikatúra).

63 Okrem toho treba konštatovať, ako uviedol Všeobecný súd v bode 79 napadnutého rozsudku, že dodržanie práva na obhajobu, ktorého dôsledkom je zásada kontradiktórnosti, vyžaduje, aby úradník, vo vzťahu ku ktorému inštitúcia Únie začala správne konanie, mal možnosť v priebehu tohto konania účinne vyjadriť svoje stanovisko k pravdivosti a relevantnosti skutočností, tvrdených okolností a dokumentov, ktoré má táto inštitúcia v úmysle použiť proti nemu na podporu jeho tvrdenia týkajúceho sa existencie porušenia ustanovení služobného poriadku.

64 Z vyššie uvedeného vyplýva, že právo byť vypočutý sleduje dvojaký cieľ. Na jednej strane slúži na čo najpresnejšie a najsprávnejšie preverenie veci a zistenie skutkového stavu a na druhej strane umožňuje zabezpečiť účinnú ochranu dotknutej osoby (rozsudok zo 4. júna 2020, SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, bod 69).

65 Z hľadiska predchádzajúcich úvah treba overiť, či Všeobecný súd porušil právo byť vypočutý a zásadu kontradiktórnosti tým, že jednak v bode 89 napadnutého rozsudku konštatoval, že skutočnosť, že predmetné vypočutie vykonal IDOC neznamená, že odvolateľke nebolo umožnené účinne vyjadriť svoje stanovisko pred menovacím orgánom k pravdivosti a relevantnosti skutočností, tvrdených okolností a dokumentov, ktoré sú predmetom disciplinárneho spisu, ktorý sa jej týka a v súvislosti s ktorým musí menovací orgán prijať rozhodnutie podľa článku 3 prílohy IX služobného poriadku, a jednak v bode 90 tohto rozsudku, že odvolateľka mala možnosť vyjadriť sa pred prijatím rozhodnutia o začatí disciplinárneho konania podľa tohto článku 3.

66 V tejto súvislosti po prvé nie je sporné, ako konštatoval Všeobecný súd v bode 89 napadnutého rozsudku, že odvolateľka spolu so svojím právnym zástupcom mala nielen možnosť predložiť pripomienky a uistiť sa o ich správnom zaznamenaní v zápisnici z predmetného vypočutia v súlade s článkom 5 VVU z roku 2004, ale tiež mohla zaslať pripomienky k zápisnici z jej vypočutia, aby mohla menovaciemu orgánu oznámiť svoje stanovisko v tejto veci. Rovnako zápisnice z výsluchu svedkov vypočutých po odvolateľke jej boli zaslané, aby mohla oznámiť svoje prípadné pripomienky, čo presne urobila listom z 5. novembra 2015.

67 Navyše je tiež nesporné, ako to spresnil Všeobecný súd v bode 90 napadnutého rozsudku, že odvolateľka listami z 12. augusta a 16. septembra 2015 zaslala menovaciemu orgánu svoje písomné pripomienky na účely jej vypočutia z 23. septembra 2015, v ktorých spochybnila najmä poverenie, ktoré menovací orgán udelil IDOC na vedenie tohto vypočutia, ako aj údajné nezrovnalosti, ktorých sa tento orgán dopustil pri vedení vyšetrovania.

68 Za týchto podmienok treba konštatovať, že odvolateľka mohla v súlade s článkom 3 prílohy IX služobného poriadku účinne a efektívne vyjadriť svoje stanovisko pred prijatím rozhodnutia menovacieho orgánu o začatí disciplinárneho konania.

69 Preto, ako Všeobecný súd uviedol v bode 90 napadnutého rozsudku, odvolateľka nemôže tvrdiť, že pred IDOC nemohla uviesť určité skutočnosti týkajúce sa najmä údajných nezrovnalostí v správnom vyšetrovaní, ktoré by mohla uplatniť pred menovacím orgánom.

70 V dôsledku toho nemožno Všeobecnému súdu vytýkať, že v bodoch 89 a 90 napadnutého rozsudku nezohľadnil právo odvolateľky na obhajobu, najmä jej právo byť vypočutý počas vyšetrovacej fázy disciplinárneho konania.

71 V šiestom rade, pokiaľ ide o argumentáciu odvolateľky, podľa ktorej Všeobecný súd v bode 84 napadnutého rozsudku prijal nesprávny výklad článku 5 ods. 2 VVU z roku 2004, keď rozhodol, že z tohto ustanovenia vyplýva, že menovací orgán mal „možnosť poveriť osobu, v prejednávanej veci IDOC, aby vypočul určité osoby, vrátane dotknutej osoby, pokiaľ ide o vypočutie podľa článku 3 prílohy IX služobného poriadku“, treba pripomenúť, že podľa tohto článku 5 ods. 2 „ak musí menovací orgán alebo osoba ním poverená na tento účel vypočuť určité osoby po vypočutí podľa článku 3 prílohy IX služobného poriadku, dotknutému úradníkovi sa na požiadanie poskytne kópia podpísaných zápisníc o vypočutí za predpokladu, že skutočnosti v nich uvedené priamo súvisia s predbežnými obvineniami vznesenými voči úradníkovi“.

72 Zo znenia uvedeného článku 5 ods. 2 teda vyplýva, že toto ustanovenie sa týka len pohovorov, ktoré sa prípadne konajú s inými osobami, ako je úradník dotknutý disciplinárnym konaním, v nadväznosti na vypočutie uvedené v článku 3 prílohy IX služobného poriadku.

73 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 84 napadnutého rozsudku rozhodol, že z článku 5 ods. 2 VVU z roku 2004 vyplýva, že menovací orgán mal možnosť poveriť IDOC „aby vypočul určité osoby, vrátane dotknutej osoby, pokiaľ ide o vypočutie podľa článku 3 prílohy IX služobného poriadku“.

74 Z judikatúry Súdneho dvora však vyplýva, že nesprávne právne posúdenie Všeobecného súdu nemôže viesť k neplatnosti napadnutého rozsudku, ak sa jeho výrok javí opodstatnený z iných právnych dôvodov (rozsudok zo 17. decembra 2020, BP/FRA, C-601/19 P, neuverejnený, EU:C:2020:1048, bod 49 a citovaná judikatúra).

75 Výrok napadnutého rozsudku je pritom v rozsahu, v akom zamieta žalobu odvolateľky, dôvodný. Po prvé z bodu 48 tohto rozsudku totiž vyplýva, že Všeobecný súd správne rozhodol, že článok 3 prílohy IX služobného poriadku, ako aj článok 4 ods. 4 VVU z roku 2004 nevyžadujú, aby sa vypočutie uvedené v tomto článku 3 konalo pred menovacím orgánom. Po druhé, ako vyplýva z bodov 65 až 70 tohto rozsudku, Všeobecný súd bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, rozhodol, že skutočnosť, že vypočutie uvedené v tomto článku 3 nebolo vedené samotným menovacím orgánom, ale IDOC, povereným na tento účel, nemohla porušiť právo odvolateľky na obhajobu, najmä na jej právo byť vypočutý.

76 Z vyššie uvedeného vyplýva, že nesprávne posúdenie, ktorého sa dopustil Všeobecný súd, ako bolo konštatované v bode 73 tohto rozsudku, nemôže spôsobiť neplatnosť napadnutého rozsudku, keďže jeho výrok v rozsahu, v akom zamietol žalobu odvolateľky, je dôvodný z iných právnych dôvodov. Argumentáciu odvolateľky, podľa ktorej Všeobecný súd porušil článok 5 ods. 2 VVU z roku 2004, treba preto zamietnuť ako neúčinnú.

77 V dôsledku toho sa prvá časť jediného odvolacieho dôvodu musí zamietnuť ako nedôvodná.

O druhej časti

Argumentácia účastníkov konania

78 Odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil skreslenia skutkových okolností, keď sa v bode 91 napadnutého rozsudku domnieval, že v každom prípade jej tvrdenie, podľa ktorého by rozhodnutie prijaté podľa článku 3 prílohy IX služobného poriadku bolo odlišné, keby bola vypočutá priamo menovacím orgánom, bolo čisto hypotetické. Podľa odvolateľky vypočutie pred menovacím orgánom mohlo ovplyvniť rozhodovací proces.

79 Komisia navrhuje zamietnuť túto argumentáciu ako nedôvodnú.

Posúdenie Súdnym dvorom

80 Pokiaľ ide o druhú časť jediného odvolacieho dôvodu založenú na tom, že Všeobecný súd sa v bode 91 napadnutého rozsudku dopustil skreslenia skutkových okolností, treba pripomenúť, že tvrdenia smerujúce proti doplňujúcemu odôvodneniu rozhodnutia Všeobecného súdu nemôžu viesť k zrušeniu tohto rozhodnutia, a sú teda neúčinné (rozsudok z 25. júna 2020, Schneider/EUIPO, C-116/19 P, neuverejnený, EU:C:2020:501, bod 76 a citovaná judikatúra).

81 Ako pritom vyplýva z použitia výrazu „v každom prípade“ v tomto bode 91, táto druhá časť sa týka doplňujúceho dôvodu uvedeného Všeobecným súdom. V uvedenom bode 91 totiž Všeobecný súd rozhodol, že na to, aby porušenie práva na obhajobu viedlo k zrušeniu rozhodnutia prijatého menovacím orgánom podľa článku 3 prílohy IX služobného poriadku, je nevyhnutné, aby toto porušenie mohlo mať vplyv na jeho obsah predtým, ako dospeje k záveru, že odvolateľka nepreukázala, že ak by bola vypočutá menovacím orgánom, mohla by predložiť iné dôkazy než tie, o ktorých sa už tento orgán dozvedel, a že obsah rozhodnutia tohto orgánu mohol byť odlišný.

82 V bode 91 napadnutého rozsudku sa tak Všeobecný súd vyjadril k dôsledkom prípadného porušenia práva na obhajobu. Ako pritom vyplýva z bodu 75 tohto rozsudku, Všeobecný súd dôvodne rozhodol, že k takému porušeniu v prejednávanej veci nedošlo. Za týchto podmienok treba druhú časť zamietnuť ako neúčinnú.

83 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že jediný odvolací dôvod treba zamietnuť ako čiastočne nedôvodný a čiastočne neúčinný. V dôsledku toho musí byť odvolanie zamietnuté v celom rozsahu.

O trovách

84 Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uplatniteľného na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže odvolateľka nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov odvolacieho konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Pani Belén Bernaldo de Quirós je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy